

Drage sestre, poštovana rodbino, svećenici, prijatelji i znanci naše s. Vilme!

Rano ujutro 29. listopada dogorjela je svijeća ovozemaljskog životnog hoda naše drage s. Vilme Marije Petir. No, dok je gorjela palila je nova svjetla što su u mnogim prilikama, na nebrojene načine i različitim intenzitetom obasjavala put svakog od nas. Teško je govoriti, ipak čast mi je u ovom zadnjem zajedničkom zemaljskom trenutku kazati koju riječ njoj i o njoj, sestri koja nam je svojim življenjem puno dala i svojom dobrotom zadužila sve nas, osobito Sarajlije kroz tolike godine provedene u ovom gradu.

Sestra Vilma rođena je 26. prosinca 1925. godine u Kašini kraj Zagreba, od oca Josipa i majke Dragice, rođene Maljak, kao prvo od petero djece. U svom životopisu do u detalje opisuje dan Prve Svete Pričesti i time jasno ističe kako je još kao djevojčica za vrijeme četverogodišnje pučke škole gajila posebnu pobožnost prema Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu. U kasnijim godinama postala je članica Djevojačkog društva Presvetog Srca Isusova i to je pridonijelo jačanju njene želje za svetošću. Slušajući od svog oca o životu i radu radovnica u Mariji je sazrijevala želja za redovničkim životom koju je uskoro otkrila i svojim roditeljima. U samostan sestara milosrdnica dolazi 15. lipnja 1941. godine! S još nekoliko pripravnica najprije pohađa domaćinsku školu u Lužnici, a 30. siječnja 1943. godine započinje bližu redovničku pripravu. Redovničko odijelo obukla je uoči Velike Gospe 1944. godine dobivši ime sestra Vilma. Prve zavjete položila je 15. kolovoza 1945., a doživotne 15. kolovoza 1948. godine.

Odmah nakon položenih prvih redovničkih zavjeta, točnije 20. studenog 1945., s. Vilma dolazi u Sarajevo i započinje službu medicinske sestre u bolnici na Koševu koju je obavljala sve do umirovljenja 1981. godine. Bilo je to teško poslijeratno vrijeme; vrijeme komunističkog režima; vrijeme u kojem su sestre, da bi zadržale radno mjesto u službi bolesnicima, bile prisiljene skinuti uniformu, važan dio svoga identiteta i raditi u građanskom odijelu; vrijeme u kojem su sestre bile protjerivane iz svojih samostana; sumnjive i nepoželjne, neutemeljeno osuđivane i zatvarane.

No, usprkos tako teškom stanju naša s. Vilma znala je nositi to breme! Kroz to teško vrijeme jačala ju je uvjerenost da svakog čovjeka čeka neizbježni susret sa milosrdnim Bogom. Bila je neumorna u zauzetosti da se poštuje vjera svih. Zato je nastojala da se bolesni na smrt opreme sakramentom pomirenja, pa bilo to u koje god vrijeme, makar i u pola noći. A u tome su joj oci franjevci bili i ostali uvijek vjerni suradnici. Na tome vam je od srca bila zahvalna cijelog svog života.

Važnost sestarske djelatnosti upravo u tom vremenu i na tom polju s. Vilma je ozbiljno shvaćala, zato je godinama odlazila u Kuću Maticu u Zagreb i molila poglavare da pošalju još sestara u Sarajevo. Govorila je samoj časnoj majci: „Kada dođete jednog dana pred Gospodina, On vas neće pitati kakvu su kapu vaše sestre nosile, nego zašto je onaj bolesnik bio gladan, žedan, moker ili zašto je umro bez svetih sakramenata. Rekla sam

vam sve, pa kako hoćete!“ Poglavarica je odgovorila: „Vidjet ćemo!“ i doista pokazalo se da je s. Vilma bila u pravu. Došlo je vrijeme kada je sama uprava bolnice tražila da sestre dođu na razne odjele. Tada su sestre imale uvjet: doći će raditi, ali u svojoj uniformi. Tako su počele i ostale do danas!

Još jednu veliku zaslugu s. Vilme želim istaknuti! Radila je kao glavna instrumentarka i poznavala mnoge liječnike. U ono vrijeme kada su svi naši svećenici, bogoslovi, sjemeništarci bili bez zdravstvenog osiguranja, s. Vilma pronalazila je načina kako im pružiti potrebnu pomoć u bolnici, „bez para i papira“, kako je sama znala reći! Bog joj uzvratilo svojom dobrotom.

Svoje milosrdničko poslanje služeći bolesnicima i potrebnicima svake vrste nastavila je i nakon umirovljenja njegujući bolesnike po njihovim kućama i stanovima.

Sa svojih 80 godina imala je snage sva sjećanja i iskustvo 60-godišnjeg boravka u Sarajevu staviti na papir, te u knjizi *Tragom milosrđa* ostaviti kao vrijedno svjedočanstvo za buduće generacije o jednom skromnom životu, do kraja posvećenom Bogu i potrebitim ljudima svoga vremena.

Još jedna djelatnost koja je utkana u život s. Vilme, osobito zadnjih tridesetak godina koje je provela u mirovini, a po kojoj ćemo s. Vilmu svi pamtiti, jest lijepi ručni rad. Djela njenih ruku krase mnoge kutke u samostanima i obiteljskim kućama! S velikom radošću radila je crkveno ruho, tako da brojne oltare po crkvama širom Bosne i Hercegovine, Hrvatske, a sigurno i dalje pokrivaju oltarnici koje je ona vezla, a u sakristijskim ormarima naći će se misnice koje je ona uradila.

Draga naša s. Vilma, hvala Vam što ste kao mlada sestra, prije punih 69 godina došli u Sarajevo i dopustili da Bog po Vama nastavi misiju mirosrdne ljubavi u ovom kraju! Hvala Vam što ste imali hrabrosti braniti vrednote koje ste iz kuće ponijeli, u samostanu usavršili a u teškim vremenima sačuvali i dalje prenosili! Kada ste za vrijeme zadnjeg rata imali priliku izaći iz opkoljenog Sarajeva, te kao i svi drugi bježati da spasite živu glavu, Vi ste se, nakon posjeta svojoj obitelji i Kući Matici vratili u opkoljeno Sarajevo! Na upit jednog svećenika, zašto se vraćate kad je u Hrvatskoj bolje i lakše živjeti, odgovorili ste: „Naši svećenici koji se spremaju u misije dobro znadu što ih čeka u toj stranoj zemlji, pa opet idu žrtvovati se za Boga i ljude. Kad oni mogu ići u daleku Afriku, mogu i ja, uz Božju pomoć u Bosnu koja nam je pred vratima, a tamo su ne samo naša hrvatska katolička braća, nego i ostalih koji su potrebni naše pažnje i ljubavi, koju im Gospodin šalje preko nas!“

Draga s. Vilma, za sve što ste učinili za ovaj puk, i u ime svih koji su bili obogaćeni i pomognuti Vašom dobrotom, želim Vam reći HVALA! Molimo danas, da Vam Gospodin ljudske slabosti oprost i za svako dobro djelo uzvрати vječnom nagradom na nebesima! Počivala u miru Božjem!